

מ"ת (ירושלים) 38569-02-24 - עמרו אבו סרחאן נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 38569-02-24 מדינת ישראל נ' אבו סרחאן (עצור/אסיר בפיקוח)
תיק חיצוני: 36744/2024

לפני כבוד השופט אברהם הימן

מבקש
נגד
עמרו אבו סרחאן

משיבה
מדינת ישראל

מעמד. כינוי צד ג'

החלטה

רקע דינוי

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים בפיקוח איזוק אלקטרוני. מלכתחילה נעצר העורר ביום 5.2.24 ומעצרו הוארך מעת לעת. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים. בעקבות בקשה זו התקיים ביום 5.3.24 דיון בבקשה, ובו טענו הצדדים ביחס לשאלת קיומן של ראיות לכאורה. בסופו של הדיון הורה בית המשפט לבחון המשך מעצר המבקש באיזוק אלקטרוני. בעקבות כך, לאחר שבית המשפט בחן המפקחים המוצעים החליט ביום 19.3.24 על המשך המעצר באיזוק אלקטרוני, לאחר שקבע כי אכן קיימות ראיות לכאורה אך קיים כרסום ממשי בעוצמתן.

בחלוף כארבעה חודשים, מאז החלטה זו, ביום 19.7.24, הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו באיזוק אלקטרוני, וביקש כי יותר לו לצאת לעבודה. לטענתו עקב מעצרו מצבו הכלכלי רעוע ביותר - יציאה לעבודה נחוצה לשם פרנסתו ופרנסת בני משפחתו. המשיבה התנגדה לבקשה ומשום שלשיתתה אין בסיס לעיון החוזר. בהחלטתו מיום 24.7.24 לאחר דיון בבקשה, דחה בית המשפט הבקשה לעיון חוזר לפי שמשמעות הבקשה היא ביטול האיזוק האלקטרוני, שכן עצור בפיקוח איזוק אלקטרוני, אינו אמור לצאת לעבודה. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי חלוף 4 חודשים מאז ההחלטה מדובר בפרק זמן קצר שאינו מצדיק עיון מחדש. כמו כן, קבע בית המשפט כי מהות העבירות

המיוחסות למבקש בכתב האישום ובהתחשב בסכסוך בין משפחת המבקש למשפחת הנפגע, אין מקום להיעתר לבקשה.

ערר שהגיש המבקש על החלטה זו, נדחה בהחלטת בית המשפט העליון מיום 25.8.24 (ברע"פ 8266-08-24 כב' השופטת דפנה ברק-ארז). עיון בהחלטת בית המשפט מגלה כי הבסיס לדחיית הערר הוא למעשה נימוקי בית המשפט המחוזי. חשוב ציין כי בית המשפט העליון הסב תשומת הלב למסוכנות העולה מכתב האישום כמו גם החשש הממשי משיבוש הליכי משפט.

לאחר החלטת בית המשפט העליון ובחלוף כחודשיים, הגיש המבקש ביום 28.10.24 שוב בקשה לעיון חוזר אשר נדונה לפני כב' השופט זילר, אשר קבע בהחלטתו מיום 1.11.24 לדחות הבקשה. גם על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט העליון (ברע"פ 12912-11-24) אשר נדונה לפני כב' השופטת יעל וילנר. ערר זה נמחק, בהחלטה מיום 11.11.24, בתום הדיון לנוכח המלצת בית המשפט.

עולה אם כן, שלפני בקשה שלישית לעיון חוזר. עיון בבקשה שלפני מגלה כי גם בבקשה זו בדומה לבקשות הקודמות, המבקש תולה בקשתו בשינוי נסיבות מאז הורה בית המשפט על מעצרו באיזוק אלקטרוני. בעיקרה הבקשה מבוססת על דבריו של בא כוח המבקש: "נוכח הזמן בו מצוי המבקש בהליכים משפטיים, והמצב הכלכלי הקשה..." המבקש עותר לבחון הלקה בתנאי שחרורו ולהתיר יציאתו לעבודה.

טיעוני הצדדים

הבקשה הוגשה לבית המשפט ביום 6.1.25. לאחר הגשת הבקשה, הוריתי להעביר הבקשה להתייחסות המשיבה. בתגובה לכך העבירה המשיבה תשובתה השלילית לבקשה אשר בעיקרה נסמכת היא מסוכנותו של המבקש הנובעת מחומרת מעשיו על פי כתב האישום. באשר לחלוף הזמן, הרי טענת המשיבה היא שאין מדובר בחלוף זמן משמעותי - יחסית, וכי בהיות המבקש נתון באיזוק אלקטרוני, על פי מכלול הנסיבות לרבות האמור בכתב האישום, אין מקום לקבל בקשת המבקש על פי הנימוק המשפטי המפורט בבקשה.

בדיון שהתקיים לפניי ביום 9.1.25, למעשה חזרו הצדדים על טיעוניהם אשר פורטו בכתב, כמצוין לעיל. עובדה אשר מן הסתם נשמטה מהבקשה ועלתה בדיון זה והיא שלמעה הבקשה היא לשחרור המשיב מהמעצר באיזוק אלקטרוני כדי לעבור "סטטוס" אחר - של משוחרר בערובה, שהרי ברור למבקש כי אין מקום להתיר יציאה מהמעצר באיזוק אלקטרוני לעבודה. בא כוח המשיבה הפנה תשומת הלב למספר הפרות של המעצר אשר ביצע המבקש, כמו כן, הפנה להחלטת בית המשפט העליון מיום 25.8.24. בא כוח המשיבה ציין כי בית המשפט העליון דחה הערר בציינו מסוכנותו הגבוהה של המשיב מתוך העולה מכתב האישום. לפיכך, סבור בא כוח המבקש כי יש לדחות הבקשה.

שלפני.

דין והחלטה

השאלה העולה לדיון במחלוקת שלפני היא האם יש מקום בנסיבות המקרה לבטל המעצר באיזוק אלקטרוני ולהעביר המבקש לתנאי שחרור בערובה, שכן, כידוע, ההבדל בין המעצר באיזוק אלקטרוני לבין שחרור בתנאי שחרור הוא מהותי ויש כי הוא מהווה שוני משמעותי ביותר.

בסיס להחלטה, לדעתי, יש לחזור אל מקורו של ההליך שלפני. המקור, ותחילתו של ההליך, הוא באמור בכתב האישום אשר לעובדותיו נמצאה תשתית ראיות לכאורה. על פי כתב האישום, בין משפחת המבקש לבין משפחתו של אחד חאלד צבאח, המכונה בכתב האישום "הנפגע", קיים סכסוך מזה מספר חודשים, אשר במסגרתו אירעו אירועי תקיפה, אלימות ותלונות רבות. על רקע זה גמלה בלב המבקש ואחיו זוהיר, החלטה לתקוף את הנפגע ובהמשך גם לפגוע בבני משפחה נוספים. על פי כתב האישום, עולה כי ביום 25.1.24 סמוך לשעה אחת עשרה וחצי בבוקר, לאחר שהנפגע החנה את רכבו באחד מרחובות ג'בל מוכבר, בירושלים, סמוך לביתו, הגיעו למקום המבקש ואחיו זוהיר בשני כלי רכב, הבחינו בנפגע ההולך לעבר ביתו, נסעו לעברו ובהגיעם אליו הדף המבקש את הנפגע ברכב בו נהג, אל עבר גדר שהייתה במקום ובכך דרס אותו. הנפגע הצליח להיחלץ ממקומו בין הגדר לרכב, ניסה לעזוב את המקום, אלא שאז חסם אותו אחי המבקש שהיה במקום עם רכבו. אחי המבקש יצא מרכבו כשהוא מצויד במוט ברזל ובסכין. בהמשך, תקף האח את הנפגע בסכין ובמוט בכך שדקר אותו עם הסכין בצדו שמאל של גופו והלם בו מספר מהלומות עם מוט הברזל. בתוך כך, יצא המבקש מרכבו כשהוא מצויד בפטיש בנאים, והלם באמצעותו בידו השמאלית ובראשו של הנפגע, מעשה שגרם לנפגע ליפול אל הקרקע. המבקש ואחיו לא הסתפקו בכך, אלא שבעוד המבקש שרוע על הקרקע, המשיכו השניים להלום בו בכל גופו באמצעות מוט הברזל והפטיש ולבסוף גם מצאו לדרך על פניו של הנפגע. בהמשך גנבו השניים את מכשיר הטלפון של הנפגע, ומשהתאספו אנשים במקום - נמלטו השניים. כתוצאה מהאלימות הזו, נגרמו לנפגע פציעות קשות ביותר: שברים בגופו אשר לצורך איחויים נדרש לעבור ניתוח, פצעי דקירה בשוק רגלו שמאלית, במותן שמאל, מתחת לשכם שמאל, חתך באוזן ימין, חבלות בראש בברכיים, בכתף שמאל, בזרוע ימין, בפנים ושיניים שבורות. מעבר למעשים האלימים הללו, על פי כתב האישום, אסף המבקש מידע על אודות עדים לאירוע ואמר למקורבים כי "יטפל בהם". על פי כתב האישום, דרש המבקש מבת הנפגע לחזור בה מתלונתה נגד משפחת המבקש. כתב האישום מייחס למבקש עבירות של: חבלה בכוונה מחמירה, גניבה בצוותא והדחה בחקירה.

לא בכדי בחרתי להביא עובדות כתב האישום בהרחבת מה, שכן עובדות אלה מגלמות אלימות ברף גבוה ביותר ובכך כמובן רמת מסוכנותו של המבקש. אל האלימות הקשה, מצטרף הסכסוך האלים בין משפחת המבקש לבין המשפחה היריבה - משפחתו של הנפגע. סכסוך זה טומן בחובו זרע פורענות, ומצבי אלימות גם בעתיד. לצערנו הרב, מדי עת, ונראה גם בתכיפות זמנים, מקרי אלימות דומים מביאים לתוצאות קשות, עד כדי קטילת חיי אדם. הדברים ידועים ואין צורך להכביר מילים באשר

למעגלי האלימות הללו. המסוכנות העולה מתוך מעשיו של המבקש במסגרת הסכסוך האלים ברורה ביותר.

באשר לחלופי זמן בו נתון המבקש במעצר. עניין זה נדון רבות בפסיקת בתי המשפט. אין מסודר בנוסחת קסם, או בנוסחה מתמטית. כמובן שיש מקרים אשר רמתה המסוכנות נתונה וקיימת עד כי אין מקום כלל לבחון חלופי זמן כמרכיב בשיקול הדעת לעיון חוזר. במקביל ובצמוד לכך, ככל שרמת המסוכנות גבוהה מן הסתם יישקל נימוק חלופי הזמן בראי המסוכנות. לעיתים, נעזרים בתי המשפט בתסקיר שירות המבחן, אשר לו הכלים והידע המקצועי לבחון עניין זה. אך תמיד יבחן חלופי הזמן בראי המקרה ונסיבותיו. במקרה שלפניי, אני סבור שרמת המסוכנות כמו גם החשש המשמעותי לשיבוש הליכי משפט, הם ברף כה גבוה עד כי יש לדחות אל הצד שיקול זה בקשר לבקשה לעיון החוזר שלפניי.

אני מתעלם מהקושי של היות המבקש במעצר בפיקוח אלקטרוני. גם יודגש כי מעצר באיזוק אלקטרוני, הוא מעצר לכל דבר ועניין בהבדל אחד - מיקום המעצר. ברור הוא שמעבר לשלילת החירות קיימים קשיים אחרים הנובעים מהמעצר והם הותרת אדם ללא פרנסה בעיקר ובכך גם נפגעת משפחתו.

אלא שגם לאחר שאני בוחן בעיון ובהבנה הקשיים הללו, עדיין, המסוכנות הרבה ביחד עם החשש הרב לשיבוש הליכי המשפט, מחייבים לדעתי הותרת המבקש במעצר בפיקוח אלקטרוני. בענייננו בחינת מעצרו של המבקש, בנסיבות המקרה, הינו המענה ההולם ביותר ומאזן כראוי, והמידתי לטעמי, בין המסוכנות והחשש לשיבוש הליכי משפט לבין חירותו של המבקש. לפיכך אין לקבל בקשת המבקש לבטל את האיזוק ויציאתו לעבודה.

סוף דבר שהבקשה לעיון חוזר נדחית.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשפ"ה, 16 ינואר 2025,
בהעדר הצדדים.